

Nekecej a pádluj!

Jak milé! Včera večer byli u ohně naši plantážníci navštíveni nečekanou osobou. Širokem, záhadnou maskovanou postavou, které věříme, i když si nijak naší důvěru zatím nezasloužila. Vyděsil děti, rozštěkal psa Andyho, předal záhadný dopis jedné ze řvoucích holčiček a opět odešel. V dopise stálo: „Vydejte se do přístavu.“ A tak jsme šli.

Dnes ráno byli již batůžky sbaleny a jelo se s NAŠÍM panem řidičem do přístavu v Novém Městě nad Metují.

Poté co se někteří dospali v autobuse, dorazilo se na místo určené. Jelikož plantážníci zatoužili po něčem dobrém na zub a po

poznání tohoto malebného městečka, rozdělili se na dvě skupiny. Na dva kluby čekala divoká jízda na kánoích, a na dva rozchod a možnost vydrancovat tamní cukrárnu. Nebojte se. Všichni se nakonec prostřídali, takže nikdo o nic nepřišel.

Pluli, a s pár menšími nehodami se dostali až poloviny cesty. Tam však byla nečekaně řeka zabarikádovaná a na břehu nás čekal kapitán. Chvilku jsme si s ním povídali a on nám prozradil, že tu před nějakým časem někdo nechal bedničku s náradím a s nějakým plánem. Zjistilo se, že byl na postavení Tleskačova létajícího kola, ale bohužel byl zašifrovaný.

Když netopýři zjistili, že byl tento návod nalezen, tak okamžitě napadli lodě a chtěli plán pro sebe. Naštěstí se objevili Tonča a Martina a společně s plantážníky netopýry zahnali. Uf, to bylo ale o fous. Plantážníci se rozloučili a pokračovali ve své cestě.

Poté co si všichni užili promočení na kánoích a naládovali se cukrem, vydali se zpátky do svého tábora, kde plán předali Rychlým šípům. To byl ale den, co?

- Majda x

Z pohledu vedoucích

Slečno? Slečno! Ujždí vám děti!

AHOOOJ,
zní z vody, po které
proplouváme na kánoích. Ano,
čtete správně. Naše děti
zasedly do lodiček a vydávají se
na cestu, kterou nám
předpověděl Široko. Jeli jsme
ve dvou vlnách. Teda abych
pravdu řekla, chvílema jsem si
připadala jako někde v pralese,
jen stromy, voda a vážky.
Někde v půli cesty jsme narazili
na námořníka, který nám po
krátké rozpravě předal
šifrovaný plán tleskačova
létajícího kola... kdo se ale
pochopitelně neukázal... zase z
čista jasna, kde se vzali tu se
vzali netopýři... a co asi chtěli,
že jo. No přeci ten plán. My
jsme ho ale bránili vlastním
tělem. Víte co? Nebo spíš, víte
kdo nám pomohl poslat
netopýry na útěk? Jasně, že to
určitě víte! Martina s Tončou!
Myslíme si, že se nám tímto
odvděčily za předchozí den,
kdy my pomohli holkám.
Zbylou trasu vody jsme projeli
s lehkými obtížemi, ale my za
ně samozřejmě nemohli,

hladinu vody neovlivníme.

Takže se stávalo, že si takhle plujete...plujete...a najednou stojíte. Asi to přirovnám k jízdě v autě...jedete takhle autem na dovolenou, jedete...jedete a najednou kolona. Zásek, a vy si musíte najít alternativu. My jí našli! Tábor je plný silných dětí, dospěláků, praktikantů i akčňáků, a proto většinou kormidelníci vylezli, posunuli kánoe na lepší místo, naskočili a pokračovali dál...prostě tak naskočili...si představte co se mi teda stalo. Plujeme...plujeme a najednou přišel ten zásek...tak jako kormidelník vylézám z kánoe, abych nás dostala na vodu, která bude hlubší než pár desítek cm. Opřela jsem se do toho...a? Vidím háčkaře Majdu, která se snaží mi podat pádlo, abych naskočila zpět. Nooo.. Nebylo to tak jednoduché. Majda plula a já hopsala po vodě jak vodoměrka, abych chytla naší lodičku. Chytla, a my jsme bezpečně dopluli až na konec.

Zážitek, na který NIKDO NIKDY nezapomene!!! 😊

- Ell, Rudá křídla

Z pohledu vedoucího

Není to lehké, to vám povídám...

Zkušený to vodák se vydává na cestu za dobrodružstvím. Všechno je však potřeba nejprve připravit. Dětem obléct záchranné vesty, připravit pádla, dostat kánoe na vodu, všechny je postupně naplnit a v neposlední řadě to nejdůležitější, vyplout. Teď tento proces vynásobit dvakrát a dostaneme se k tomu jak můj dnešní den vypadal. Celá cesta na vodě probíhala v naprostém klidu, děti se bezpečně plavily s dalšími zkušenými i méně zkušenými kormidelníky. Mým cílem však bylo na všechny dohlížet, a ke všemu udělat z méně zkušených kormidelníků, profesionály. A tak začala má kánojářská výuka. Pod

drobnohledem jsem ze zadních řad pozoroval jakým zajímavým způsobem se páry lodiček točí. Byl čas zasáhnout a předvést jak správně by se mělo kormidlovat. Proběhla názorná instruktáž, a morální podpora. Pak už jen stačilo počkat pár minutek a vychutnat si

krásný pohled na poklidně
štrádují si lodičky plnou
parou vpřed. Jenže je
potřeba pomáhat i dál. Sbírat
lidi co se z nepozornosti
cvakli či třeba jen zasekli na
mělčině, vyprošťovat z
nesnází, otáčet loďky,
vytahovat děti z vody a
nakládat je zase zpět nebo
přenášet kánoe na jezech.
Takhle dnes vypadala má
služba a musím říct, že
navzdory tomu, jak se to
může zdát náročné, náramně
jsem si to užil a klidně bych
se na tuhle cestu za
dobrodružstvím vydal zas.

-Ondřej, Divoké borůvky

Jak se vlastně správně překlopit?

Jak už dobře víte, dnes voda byla divoká, a neobešla se bez jezů, zmatených kormidelníků, eskymáků, nehod a malých vykoupání. Já sama jsem se stala obětí této situace.

Po pár minutách pádlování jsem si již začala věřit ve své pozici kormidelníka, a proto jsem velice podcenila zákeřnost této řeky a nezkušenost a zbrkllost ostatních kormidelníků. Zrovna jsme si s mým mladým háčkem Eliškou klidně pluli tak, že jsme ani nenajížděli do keřů plných pavouků, či zmateně nejeli pozpátku. Za zvuků mě, řvoucí na chudinku “tempíčko“ každou chvíli, jsme se řítily směrem k peřejím. Ničeho jsme se nebáli, když tu najednou jsme uviděli, že uprostřed peřejí se zasekla a vzpříčila loď jedné nejmenované vedoucí. Na ní se začali nabalovat další lodě, které začali tvořit takovou hranici přes celou šířku řeky. Jelikož ostatní lodě jely inteligentní rychlostí, ladně přistály vedle zapříčené loďky, avšak my s Eliškou jsme se řítily jako zmatená střela, a bokem jsme přistály u poslední zapříčené loďky. Za zvuku obrovského řachnutí se do naší loďky začala nekontrolovatelně hrnout voda. Tím první loďka povolila

a ostatní začali pomalu sjíždět peřeje, avšak my jsme se stihly překlopit. Zatímco Eliška se dostala do bezpečí, já jsem se snažila pochytnat vše co šlo. Levá bota, flaška, sušenky, pádlo, pravá bota...nakonec jedinou obětí této katastrofy byla moje levá ponožka. Jelikož mě strhávaly peřeje, nejlepším nápadem v této chvíli mi připadalo pevně chytout všechny posbírané věci a sednout do kánoe plné vody. I když se kánoe už potopila, překvapivě mě odtransportovala až do bezpečné části řeky. Za nehorázného smíchu veškerých dětí jsem začala hledat v zalaminovaném manuálu lodi jak se dostat z této situace. Nakonec mě nezachránil manuál, ale nebojácný akčňák Pory, který se okamžitě vrhl za mnou, a ta, díky které jsme se takto překlopily.

-Majda x

